

«Το αγόρι που τό ειπαν» Χριστούγεννα»

ΠΙΣΤΕΥΤΕ
ΣΤΟ
ΑΔΥΝΑΤΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΤ ΧΕΪΓΚ

Εικονογράφηση: Κρισ Μόουζντ

«Το αγόρι που τό ειπαν»
Χριστούγεννα

Ἐτο ἀγόρι που τό εἶπαν...
Χριστούγεννα

ΜΑΤ ΧΕΪΓΚ

με ζωγραφιές του CHRIS MOULD

Μετάφραση: Αργυρώ Πιπίνη

Για τον Λούκας και την Περλ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Αδύνατον.
– Παλιά βρισιά των Ξωτικών

Εκδόσεις Πατάκη – Παιδική νεανική λογοτεχνία – Για τα Χριστούγεννα
Ματ Χέιγκ, *Το αγόρι που το είπαν... Χριστούγεννα*
Matt Haig, *A Boy called Christmas*
Μετάφραση: Αργυρώ Πιπίνη
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη
Επιμέλεια, διόρθωση: Αντωνία Γουναροπούλου
Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση
Προσαρμογή γραφών (τίτλος (εξώφυλλο, σελ. 3 και 5), σελίδες 118, 146, 293, 305 και αυτό εξωφύλλου): Κωστής Κοκκιασμένος
Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση
Copyright© Matt Haig, 2015
Copyright© για την εικονογράφηση Chris Mould, 2015
Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.
(Εκδόσεις Πατάκη), 2015
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Canongate Books Ltd, 2015
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Σεπτέμβριος 2016
KET A233 ΚΕΠ 709/16
ISBN 978-960-16-3133-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ένα συνηθισμένο αγόρι

ΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ την αληθινή ιστορία του Πατέρα Χριστούγεννα.

Ναι. Του Πατέρα Χριστούγεννα.

Θα αναρωτιέστε πώς γίνεται να ξέρω εγώ την αληθινή ιστορία του Πατέρα Χριστούγεννα, και θα σας απαντήσω ότι στην πραγματικότητα δε θα έπρεπε να αμφισβητείτε αυτού του είδους τα πράγματα. Όχι από την αρχή του βιβλίου. Κατ' αρχάς, είναι αγενές. Το μόνο που πρέπει να καταλάβετε είναι ότι ξέρω στ' αλήθεια την ιστορία του Πατέρα Χριστούγεννα, διαφορετικά για ποιο λόγο θα την έγραφα;

Μπορεί εσείς να μην τον αποκαλείτε Πατέρα Χριστούγεννα.

Μπορεί να τον αποκαλείτε κάπως αλλιώς.

Σάντα Κλάους ή Σάντα ή Άγιο Νικόλαο ή Σίντερκλας ή Κρις Κρινγκλ ή Πελτσνίκελ ή Παπα-Νοέλ ή Ο Παράξενος Άντρας Με Τη Μεγάλη Κοιλιά Που Μιλάει Σε Ταράνδους Και Μου Χαρίζει Δώρα. Ή μπορεί να του έχετε δώσει ένα όνομα που σκαρφιστήκατε μόνοι σας, έτσι για πλάκα. Ωστόσο, αν ήσασταν ξωτικό θα τον αποκαλούσατε πάντα Πατέρα Χριστούγεννα. Το «Σάντα Κλάους» είναι ένα όνομα που του έδωσαν τα αερικά και, επειδή είναι σκανδαλιάρικα, διέδωσαν αυτό το όνομα μόνο και μόνο για να μπερδέψουν τα πράγματα.

Αλλά όπως και να τον φωνάζετε, ξέρετε ποιος είναι κι αυτό είναι το πιο σημαντικό.

Μπορείτε να πιστέψετε ότι υπήρχε μια εποχή που δεν τον ήξερε κανείς; Μια εποχή που ήταν απλώς ένα συνηθισμένο αγόρι που το φώναζαν Νικόλαο, ζούσε στη μέση του πουθενά ή στη μέση της Φινλανδίας και δεν έκανε τίποτα μαγικό εκτός από το να πιστεύει στη μαγεία; Ένα αγόρι που ήξερε ελάχιστα πράγματα για τον κόσμο πέρα από τη γεύση της μανιταρόσουπας, την αίσθηση του κρύου βορεινού ανέμου και τις ιστορίες που του έλεγαν. Και για να παίξει είχε μόνο μια κούκλα φτιαγμένη από ένα γογγύλι.

Αλλά η ζωή του Νικόλαου θα άλλαζε, με τρό-
πους που δεν μπορούσε ποτέ του να φανταστεί.
Θα του συνέβαιναν διάφορα πράγματα.

Καλά πράγματα.

Άσχημα πράγματα.

Απίθανα, αδύνατα πράγματα.

Αλλά αν είστε από κείνους τους ανθρώπους
που πιστεύουν ότι κάποια πράγματα είναι αδύ-
νατα, τότε είναι καλύτερα να κλείσετε αμέσως
αυτό το βιβλίο. Είναι απόλυτα ξεκάθαρο ότι δεν
κάνει για σας.

Επειδή αυτό το βιβλίο είναι γεμάτο με *αδύ-
νατα πράγματα*.

Διαβάσετε ακόμα αυτό το βιβλίο;
Ωραία. (Τα ξωτικά θα 'ναι περήφανα.)
Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν...

Ο γιος ενός ξυλοκόπου

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΛΟΙΠΟΝ, ήταν ένα ευτυχισμένο παιδί.

Καλά, στην πραγματικότητα, δεν ήταν.

Αν τον ρωτούσατε θα σας έλεγε ότι είναι ευτυχισμένος, και σίγουρα προσπαθούσε να είναι ευτυχισμένος, αλλά μερικές φορές είναι ιδιαίτερα δύσκολο να είσαι ευτυχισμένος. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι ο Νικόλαος ήταν ένα αγόρι που πίστευε στην ευτυχία, όπως πίστευε και σε ξωτικά και τρολ και αερικά, αλλά ποτέ του δεν είχε δει ούτε ξωτικό ούτε τρολ ούτε αερικό και, στην πραγματικότητα, δεν είχε γνωρίσει ποτέ ούτε την αληθινή ευτυχία. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, τουλάχιστον. Τα πράγ-

ματα δεν ήταν και τόσο εύκολα για κείνον. Πάρτε για παράδειγμα τα Χριστούγεννα.

Αυτή είναι μια λίστα με τα δώρα που είχε πάρει ο Νικόλαος για τα Χριστούγεννα. Σε ολόκληρη τη ζωή του.

1. Ένα ξύλινο έλκηθρο.
2. Μια κούκλα σκαλισμένη σ' ένα γογγύλι.

Αυτά ήταν όλα κι όλα.

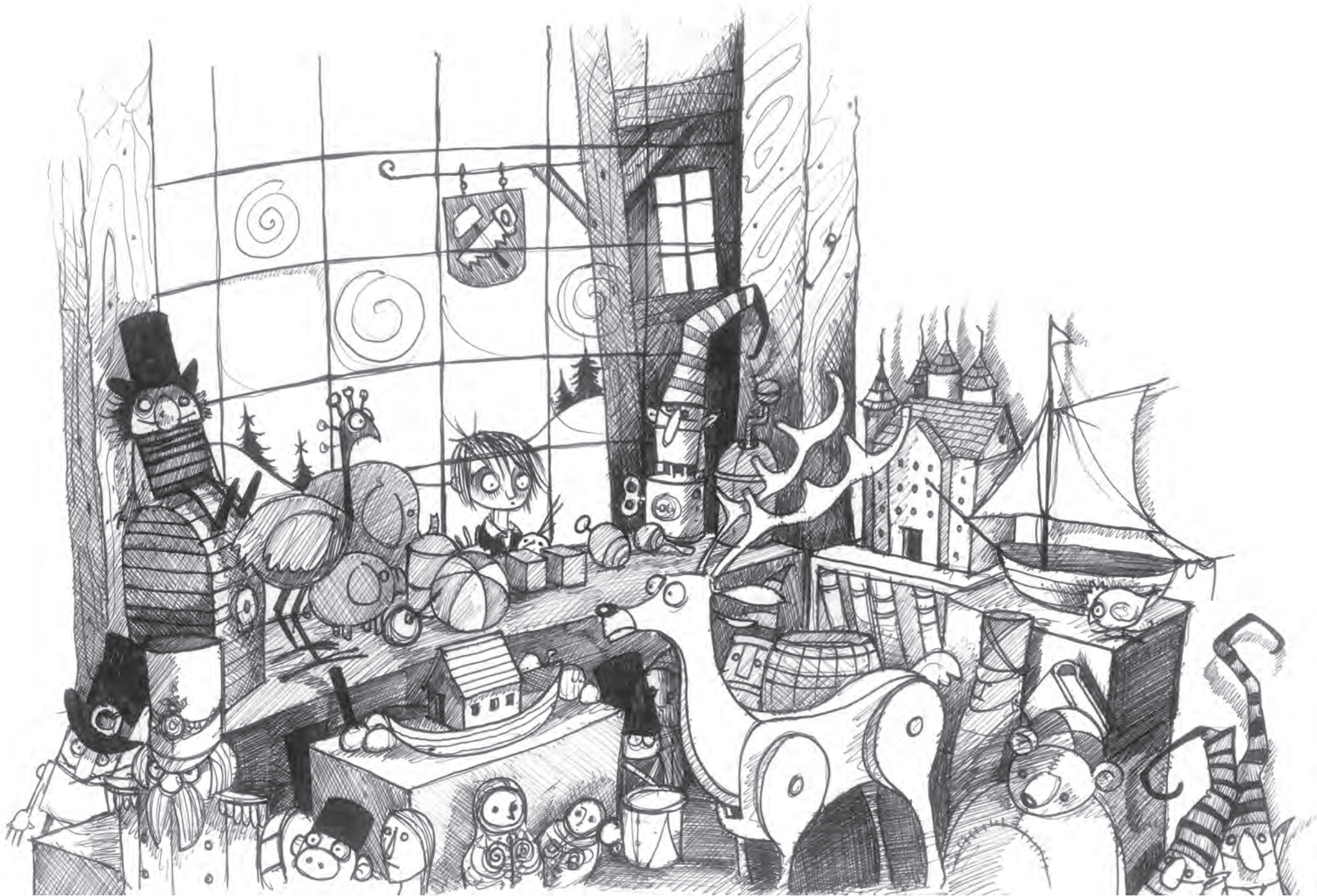
Η αλήθεια είναι ότι η ζωή του Νικόλαου ήταν σκληρή. Αλλά έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε.

Δεν είχε αδερφούς ή αδερφές για να παίζει μαζί τους, και η κοντινότερη πόλη –το Κριστινανκαουπάνκι (Κρισ-τι-ναν-καου-πάνκι)– βρισκόταν πάρα πολύ μακριά. Σου έπαιρνε πολύ περισσότερο χρόνο να φτάσεις εκεί παρά να προφέρεις το όνομά της. Άλλωστε δεν μπορούσες να κάνεις και πολλά πράγματα στην πόλη εκτός από το να πας στην εκκλησία ή να χαζέψεις τη βιτρίνα του μαγαζιού με τα παιχνίδια.

«Μπαμπά! Κοίτα! Ένας ξύλινος τάρανδος!» έλεγε με κομμένη την ανάσα ο Νικόλαος καθώς ζούλαγε τη μύτη του στο τζάμι.

Ή:

«Κοίτα! Μια κούκλα-ξωτικό!»

‘Η:

«Κοίτα! Μια λούτρινη κούκλα του βασιλιά!»

Και μια φορά τόλμησε να ρωτήσει:

«Μπορώ να πάρω ένα παιχνίδι;»

Είχε σηκώσει το βλέμμα του στο πρόσωπο του πατέρα του. Ένα μακρύ και λεπτό πρόσωπο με παχιά πυκνά φρύδια και δέρμα πιο τραχύ κι από παλιά, μουσκεμένα στη βροχή παπούτσια.

«Ξέρεις πόσο στοιχίζει;» είπε ο Τζόελ.

«Όχι» είπε ο Νικόλαος.

Και τότε ο πατέρας του είχε σηκώσει το αριστερό του χέρι με τα δάχτυλα τεντωμένα. Είχε μόνο τεσσεράμισι δάχτυλα στο αριστερό του χέρι εξαιτίας ενός ατυχήματος με ένα τσεκούρι. Ενός φριχτού ατυχήματος. Με πάρα πολύ αίμα. Μάλλον δε θα έπρεπε να επεκταθούμε και πολύ, αφού αυτή εδώ η ιστορία είναι χριστουγεννιάτικη.

«Τεσσεράμισι ρούβλια;»

Ο πατέρας του φάνηκε εκνευρισμένος. «Όχι. Όχι. Πέντε. Πέντε ρούβλια. Και πέντε ρούβλια για μια κούκλα-ξωτικό παραείναι πολλά χρήματα. Μπορείς ν’ αγοράσεις μια αγροικία με τα ίδια λεφτά».

«Νόμιζα ότι οι αγροικίες κοστίζουν εκατό ρούβλια, μπαμπά».

«Μην παριστάνεις τον έξυπνο, Νικόλαε».

«Μα είχες πει να προσπαθώ να είμαι έξυπνος».

«Όχι αυτή τη στιγμή. Και δε μου λες, γιατί θέλεις μια κούκλα-ξωτικό αφού έχεις την κούκλα-γογγύλι που σου ‘φτιαξε η μητέρα σου; Δεν μπορείς να παριστάνεις ότι το γογγύλι είναι ξωτικό;»

«Ναι, μπαμπά, βέβαια» είπε ο Νικόλαος, επειδή δεν ήθελε να ταράξει τον πατέρα του.

«Μη στενοχωριέσαι, γιε μου. Θα δουλέψω τόσο σκληρά που μια μέρα θα γίνω πλούσιος και θα μπορείς να ‘χεις όσα παιχνίδια θέλεις και τότε θα αγοράσουμε ένα αληθινό άλογο με δική μας άμαξα και θα πηγαίνουμε στην πόλη σαν βασιλιάς και πρίγκιπας!»

«Να μη δουλεύεις πολύ σκληρά, μπαμπά» είπε ο Νικόλαος. «Μερικές φορές πρέπει να παίζεις κιόλας. Κι όσο για μένα, είμαι πολύ ευτυχισμένος με την κούκλα-γογγύλι».

Αλλά ο πατέρας του έπρεπε να δουλεύει σκληρά. Έκοβε ξύλα όλη μέρα κάθε μέρα. Δούλευε από το πρώτο φως της μέρας μέχρι το σκοτάδι.

«Το πρόβλημα είναι ότι ζούμε στη Φινλανδία» του εξήγησε ο πατέρας του, τη μέρα που αρχίζει η ιστορία μας.

«Δε ζουν όλοι στη Φινλανδία;» ρώτησε ο Νικόλαος.

Ήταν πρωί. Κατευθύνονταν προς το δάσος, περνώντας από το παλιό πέτρινο πηγάδι το οποίο δεν άντεχαν να κοιτάξουν. Το έδαφος ήταν καλυμμένο με ένα λεπτό στρώμα χιονιού. Ο Τζόελ κουβαλούσε ένα τσεκούρι στην πλάτη του. Η λεπίδα άστραφτε κάτω από τον παγωμένο πρωινό ήλιο.

«Όχι» είπε ο Τζόελ. «Μερικοί άνθρωποι ζουν στη Σουηδία. Και επτά άνθρωποι πάνω κάτω ζουν στη Νορβηγία. Μπορεί και οκτώ. Ο κόσμος είναι μεγάλος».

«Και ποιο είναι το πρόβλημα με τη ζωή στη Φινλανδία, μπαμπά;»

«Τα δέντρα».

«Τα δέντρα; Νόμιζα ότι σου άρεσαν τα δέντρα. Γι' αυτό και τα κόβεις».

«Δέντρα υπάρχουν παντού. Κανείς δεν πληρώνει πολλά για...» Ο Τζόελ σταμάτησε. Και γύρισε.

«Τι συμβαίνει, μπαμπά;»

«Κάτι άκουσα». Αλλά δεν είδαν τίποτε άλλο εκτός από σημύδες και πεύκα και θάμνους με μυρωδικά και ρεϊκια. Ένα μικροσκοπικό πουλί με κόκκινο στήθος καθόταν πάνω σε ένα κλαδί.

«Δε θα 'ναι τίποτα» είπε ο Τζόελ, αβέβαιος.

Κι έπειτα κοίταξε προσεκτικά ένα γιγάντιο πεύκο και πίεσε τον τραχύ φλοιό με το χέρι του. «Αυτό είναι». Άρχισε να το πελεκάει κι ο Νικόλαος άρχισε να ψάχνει για μανιτάρια και μούρα.

Ο Νικόλαος είχε μόνο ένα μανιτάρι στο καλάθι του, όταν με την άκρη του ματιού του πρόσεξε ένα ζώο λίγο πιο πέρα. Ο Νικόλαος λάτρευε τα ζώα, αλλά κυρίως έβλεπε πουλιά, ποντίκια και κουνέλια. Μερικές φορές έβλεπε και καμιά άλκη.

Όμως αυτό ήταν πολύ μεγαλύτερο και δυνατότερο.

Μια αρκούδα. Μια γιγάντια καφέ αρκούδα, τριπλάσια σε μέγεθος από τον Νικόλαο, που στε-

κόταν στα πίσω της πόδια και με τα πελώρια μπροστινά της πατούνια έριχνε χούφτες ολόκληρες μούρα στο στόμα της. Η καρδιά του Νικόλαου άρχισε να σφυροκοπάει από την υπερδιέγερση. Αποφάσισε να ρίξει μια ματιά από κοντά.

Περπάτησε αθόρυβα προς το μέρος της. Βρισκόταν αρκετά κοντά της πλέον.

Την ξέρω αυτή την αρκούδα!

Η τρομακτική στιγμή κατά την οποία διαπίστωσε ότι γνώριζε την αρκούδα συνέπεσε με τη στιγμή που πάτησε πάνω σε ένα κλαράκι κι αυτό έσπασε με θόρυβο. Η αρκούδα γύρισε και τον κοίταξε ίσια στα μάτια.

Ο Νικόλαος ένιωσε κάτι να γραπώνει το χέρι του με δύναμη. Γύρισε και είδε τον πατέρα του να τον κοιτάζει θυμωμένος.

«Τι κάνεις;» είπε χαμηλόφωνα. «Θα σκοτωθείς».

Η λαβή του πατέρα του ήταν τόσο σφιχτή που τον πονούσε. Αλλά τότε εκείνος άφησε το χέρι του.

«Γίνε ένα με το δάσος» ψιθύρισε ο Τζόελ. Αυτό έλεγε πάντα, όταν παραμόνευε κίνδυνος. Ο Νικόλαος ποτέ δεν έμαθε τι σήμαινε. Έμεινε απλώς ακίνητος. Αλλά ήταν πολύ αργά.

Ο Νικόλαος θυμήθηκε τότε που ήταν έξι ετών και βρισκόταν μαζί με τη μητέρα του – τη χαρούμενη μητέρα του με τα ροδαλά μάγουλα που πά-

ντα τραγουδούσε. Πήγαιναν να πάρουν λίγο νερό από το πηγάδι, όταν είχαν δει την ίδια ακριβώς αρκούδα. Η μητέρα του είχε πει στον Νικόλαο να τρέξει πίσω στην αγροικία, κι ο Νικόλαος είχε τρέξει. Εκείνη όμως όχι.

Ο Νικόλαος πρόσεξε ότι ο πατέρας του έσφιγγε το τσεκούρι ακόμα πιο δυνατά, αλλά είδε τα χέρια του πατέρα του να τρέμουν. Ο Τζόελ έσπρωξε τον Νικόλαο πίσω του, σε περίπτωση που η αρκούδα ορμούσε.

«Τρέξε».

«Όχι. Θα μείνω κοντά σου».

Δεν ήταν ξεκάθαρο αν η αρκούδα είχε σκοπό να τους κυνηγήσει. Μάλλον δεν είχε. Πιθανότατα ήταν πολύ ηλικιωμένη και κουρασμένη. Αλλά βρυχήθηκε.

Και τότε, εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ένα σφύριγμα. Ο Νικόλαος ένιωσε κάτι να περνάει ξυστά από το αυτί του σαν γρήγορο φτερό. Μια στιγμή αργότερα ένα βέλος με γκρίζα φτερά τρυπούσε το δέντρο δίπλα στο κεφάλι της αρκούδας. Η αρκούδα έπεσε στα τέσσερα κι άρχισε ν' ανηφορίζει στην πλαγιά.

Ο Νικόλαος και ο Τζόελ κοίταξαν πίσω τους προσπαθώντας να δουν ποιος είχε ρίξει εκείνο το βέλος, αλλά δεν έβλεπαν τίποτα πέρα από πεύκα.

«Πρέπει να 'ναι ο κυνηγός» είπε ο Τζόελ.

Μία βδομάδα πριν είχαν βρει μια τραυματισμένη άλκη κι ένα παρόμοιο βέλος με γκρίζα φτερά ήταν καρφωμένο στο σώμα της. Ο Νικόλαος είχε αναγκάσει τον πατέρα του να βοηθήσει το κακόμοιρο πλάσμα. Τον είχε παρακολουθήσει να μαζεύει χιόνι και να το πιέζει γύρω από την πληγή προτού τραβήξει κι αφαιρέσει το βέλος.

Συνέχιζαν να κοιτάνε επίμονα ανάμεσα στα δέντρα. Άκουσαν ένα κλαρί να σπάει με θόρυβο, αλλά εξακολούθουσαν να μη βλέπουν τίποτα.

«Εντάξει, αγόρι των Χριστουγέννων, πάμε να φύγουμε» είπε ο πατέρας του.

Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχαν πει έτσι τον Νικόλαο.

Αρκετά χρόνια πριν, ο πατέρας του αστειευόταν και έκανε πλάκες συνέχεια. Συνήθιζε να κολλάει σε όλους παρατσούκλια. Αποκαλούσε τη μητέρα του Νικόλαου «Γλύκα» παρότι το αληθινό της όνομα ήταν Λίλια, και το παρατσούκλι του ίδιου του Νικόλαου ήταν «αγόρι των Χριστουγέννων», επειδή είχε γεννηθεί ανήμερα Χριστούγεννα. Ο πατέρας του είχε χαράξει μάλιστα το παρατσούκλι του γιου του πάνω στο ξύλινο έλκηθρο του παιδιού.

«Κοίτα τον, Γλύκα. Το αγοράκι μας, το αγόρι των Χριστουγέννων».

Σχεδόν ποτέ δεν τον φώναζαν έτσι πια.

«Μην ξαναπάς να παρακολουθήσεις αρκούδες, εντάξει; Θα σκοτωθείς. Να μένεις δίπλα μου. Είσαι παιδί ακόμα».

Λίγο αργότερα ο Τζόελ κάθισε σε ένα κούτσουρο· είχε πελεκήσει το πεύκο για μια ολόκληρη ώρα.

«Μπορώ να σε βοηθήσω» προσφέρθηκε ο Νικόλαος.

Ο πατέρας του σήκωσε το αριστερό του χέρι. «Να τι συμβαίνει όταν εντεκάχρονα χρησιμοποιούν τσεκούρια».

Οπότε ο Νικόλαος κρατούσε απλώς τα μάτια του καρφωμένα στο έδαφος μήπως και βρει ματιάρια κι αναρωτιόταν αν έχει πλάκα να είναι κανείς έντεκα χρονών.

Η αγροικία και το ποντίκι

Η ΑΓΡΟΙΚΙΑ ΟΠΟΥ ΖΟΥΣΑΝ ο Νικόλαος και ο Τζόελ ήταν η δεύτερη μικρότερη αγροικία σε ολόκληρη τη Φινλανδία.

Είχε μόνο ένα δωμάτιο. Το υπνοδωμάτιο, λοιπόν, ήταν και κουζίνα και σαλόνι και μπάνιο. Στην πραγματικότητα, δεν υπήρχε μπάνιο. Δεν υπήρχε ούτε τουαλέτα. Αντί για τουαλέτα υπήρχε μόνο μια μεγάλη βαθιά τρύπα στο χώμα έξω απ' την αγροικία. Το σπίτι είχε δύο κρεβάτια με στρώματα παραγεμισμένα με άχυρα και φτερά. Το έλκηθρο έμενε πάντα έξω, αλλά ο Νικόλαος φύλαγε την κούκλα-γογγύλι δίπλα στο κρεβάτι του για να του θυμίζει τη μητέρα του.

Ο Νικόλαος δεν είχε πρόβλημα με το σπίτι.

Δεν έχει καμία σημασία στ' αλήθεια πόσο μικρό είναι ένα σπίτι αν έχεις μεγάλη φαντασία. Κι ο Νικόλαος περνούσε τον χρόνο του ονειροπολώντας· σκεφτόταν μαγικά πράγματα, όπως τα αερικά και τα ξωτικά.

Οπότε η καλύτερη ώρα της μέρας για τον Νικόλαο ήταν η ώρα του ύπνου, επειδή τότε ο πατέρας του του έλεγε μια ιστορία. Ένα καφέ ποντικάκι, που ο Νικόλαος είχε ονομάσει Μίικα, γλιστρούσε κρυφά μέσα στη ζεστασιά της αγροικίας για να ακούει κι αυτό τις ιστορίες.

Εντάξει, ο Νικόλαος σκεφτόταν ότι ο Μίικα τις άκουγε, αλλά στην πραγματικότητα ο ποντικός φανταζόταν απλώς τυρί. Πράγμα που απαι-

τούσε πολύ μεγάλη φαντασία, καθώς ο Μίικα ήταν δασοπόντικας, και δεν υπήρχαν ούτε αγελάδες ούτε κασίκες στο δάσος, και ποτέ δεν είχε δει ούτε μυρίσει τυρί, πόσω μάλλον να το γευτεί.

Αλλά ο Μίικα, όπως όλα τα ποντίκια, πίστευε στην ύπαρξη του τυριού, και ήξερε ότι θα ήταν πεντανόστιμο αν έβρισκε την ευκαιρία να το δοκιμάσει.

Τέλος πάντων, ο Νικόλαος ξάπλωνε στην ευχάριστη ζεστασιά των κλινοσκεπασμάτων του και άκουγε προσεκτικά τις ιστορίες του πατέρα του. Ο Τζόελ φαινόταν πάντα κουρασμένος. Είχε κύκλους γύρω από τα μάτια του. Κάθε χρονιά που περνούσε αποκτούσε κι έναν επιπλέον κύκλο. Σαν δέντρο.

«Λοιπόν» είπε ο πατέρας του εκείνη τη νύχτα. «Τι ιστορία θέλεις απόψε;»

«Θα 'θελα να μου πεις για τα ξωτικά».

«*Πάλι;* Κάθε βράδυ σου λέω για τα ξωτικά, από τότε που ήσουν τριών χρονών».

«Σε παρακαλώ, μπαμπά. Μ' αρέσει ν' ακούω γι' αυτά».

Οπότε ο Τζόελ του είπε μια ιστορία για τα ξωτικά του Μακρινού Βορρά, που ζούσαν πέρα από το μοναδικό βουνό της Φινλανδίας, ένα μυστικό βουνό που κάποιοι άνθρωποι αμφισβητούσαν την

ύπαρξή του. Εκεί βρισκόταν ένας μαγικός τόπος, ένα χιονισμένο χωριό περικυκλωμένο από δασώδεις λόφους που λεγόταν Χώρα των Ξωτικών.

«Είναι αληθινά, μπαμπά;» ρώτησε ο Νικόλαος.

«Ναι. Δεν τα 'χω δει ποτέ» είπε ο πατέρας του με ειλικρίνεια «αλλά πιστεύω ότι είναι αληθινά. Και μερικές φορές η πίστη είναι τόσο καλή όσο και η γνώση».

Ο Νικόλαος συμφώνησε, αλλά ο Μίικα, το ποιντίκι, διαφώνησε, ή θα είχε διαφωνήσει αν είχε καταλάβει. Αν είχε καταλάβει θα είχε πει: «Προτιμώ να δοκιμάζω πραγματικό τυρί παρά να πιστεύω ότι υπάρχει».

Όμως για τον Νικόλαο αυτό ήταν αρκετό. «Ναι, μπαμπά, ξέρω ότι η πίστη είναι εξίσου καλή με τη γνώση. Πιστεύω ότι τα ξωτικά είναι φιλικά. Εσύ;»

«Ναι» είπε ο Τζόελ. «Και φοράνε ρούχα με ζωνρά χρώματα».

«Κι εσύ φοράς πολύχρωμα ρούχα, μπαμπά!»

Αυτό ήταν αλήθεια, αλλά τα ρούχα του Τζόελ ήταν φτιαγμένα από κομμάτια υφασμάτων που έπαιρνε δωρεάν από το ραφτάδικο της πόλης. Είχε φτιάξει για τον εαυτό του ένα παρδαλό παντελόνι κι ένα πράσινο πουκάμισο και –το καλύτερο από όλα– ένα μεγάλο μαλακό κόκκινο καπέλο με άσπρο γούνινο μπορ και μια χνουδωτή άσπρη βαμβακερή φούντα.

«Ναι, βέβαια, φοράω, αλλά τα δικά μου ρούχα παλιώνουν και φθείρονται. Τα ρούχα των ξωτικών είναι πάντα ολοκαίνουρια και...»

Και τότε σταμάτησε να μιλά.

Ένας θόρυβος ακούστηκε απ' έξω.

Και μια στιγμή αργότερα, τρία δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.

Ήρθε η ώρα να διαβάσετε την αληθινή ιστορία
του ΠΑΤΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ...

Αν πιστεύετε πως κάποια πράγματα είναι αδύνατα,
αφήστε αμέσως αυτό το βιβλίο απ' τα χέρια σας
(διότι αυτό το βιβλίο είναι ΓΕΜΑΤΟ
από πράγματα που θεωρούνται αδύνατα).

Συνεχίζετε το διάβασμα;

Καλώς.

Ας ξεκινήσουμε την ιστορία...

ΕΠΙΣΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-3133-2

9 789601 631332

Βοηθ. κωδ. μπη/σπς 07133

